

Històries del futbol

Garrincha: el millor driblador del món

per Rafael Castañer

Tothom el coneix, a Manuel Francisco dos Santos, ja que forma part de la història del futbol mundial. De fet, és el millor jugador brasiler de tots els temps després de Pelé. No obstant això, la història de *Garrincha* és menys coneguda. Mesurava 1,75 metres i pesava 75 quilos. El més curiós era que tenia una cama sis centímetres més curta que l'altra, el genoll esquerre tort i els peus guexos. La conseqüència de tot plegat és que la seva esquena era torta. Tenia una intel·ligència tan limitada que amb prou feines li permetia entendre les regles del joc. El seu sobrenom, *Garrincha* [carago-

let], prové d'un ocell de la selva del Mato Grosso que diuen que és molt ràpid, lleig i poc llest [no gaire difícil de caçar]. Era addicte al tabac des dels catorze anys i tingué catorze fills amb tres dones diferents.

Però el nostre personatge tenia un do innat: el driblatge. Molts compatriotes seus que ara ens meravellen amb les seves filigranes el tenen de referent, però ell ja ho feia a finals dels anys cinquanta. Era gairebé impossible treure-li la pilota dels peus [per internat es pot trobar una foto d'ell envoltat de fins a set jugadors de Mèxic]. Fou la sensació del Mundial de Suècia '58 juntament amb un tal Pelé. Hi ha dues anècdotes sucoses d'aquella copa del món per entendre millor el personatge. La primera, aquesta: un dia va arribar a l'hotel amb un aparell de ràdio que li havia costat una petita fortuna i un company seu, amb un to sorreguer, li va dir que al Brasil aquell aparell no li serviria per a res. Ell respongué que sí, que li havien assegurat que el corrent era el mateix, però aleshores el company li va dir que aquella ràdio només parlava suec. Molt gentilment el seu company s'ofereí a comprar-li per un preu inferior, per fer-li un favor, clar.

L'altra anècdota, més increïble encara, és que un cop acabada la final en què Brasil fou campiona del món per primer cop, es va estranyar de l'alegria dels seus companys i va preguntar-los a tots què passava. Davant la sorpresa de l'equip, ell va respondre: "Quina mena de campionat és aquest que no hi ha segona volta!". Al següent campionat del món, a Xile '62, Pelé es va lesionar al principi i ell va assolir el lideratge: el Brasil va tornar a ésser campió de nou. Mori als 49 anys de cirrosi, sol, abandonat i alcohòlic.

Patrocinat per:

Castañer
-1927-

març 2015

EL DRAC

FULLETÓ INFORMATIU DEL CLUB ESPORTIU BANYOLES

ENTREVISTES EN BLANC I BLAU

MARIA COLLELL ABELENDIA
Entrenadora de l'Infantil C

"Sóc de les primeres dones de la província que m'he tret el títol nacional d'entrenador"

La passió és un sentiment incontrolable i a la Maria Collell, Acu per a tothom, el futbol li va entrar per vena des de ben petita. De fet, va passar-se anys i panys jugant amb diferents equips de la província fins que va adonar-se que la seva veritable vocació dins aquest esport era la d'entrenador. A principi de curs va aterrar a Banyoles per fer-se càrrec d'un equip infantil [té la titulació nacional necessària] i per dur a terme les tasques de delegada del primer equip. "He hagut de fer camí en un esport per a homes a cops de colze", explica amb seguretat.

Abans d'entrenadora vas ser jugadora, no? Quina ha estat la teva trajectòria?

La meua vida futbolística ha estat molt curta perquè ha estat plena de decepcions i lesions, i a més he tingut poca sort i poca paciència. He jugat de portera i davantera en diversos equips de la província, com ara el Besalú, el Girona -fins i tot vaig debutar a categoria nacional-, al Porqueres, al Coma Cros, a l'Envàs i al Vila-Roja. Actualment jugo a futbol-sala al Girona.

Però la teua veritable vocació és entrenar, oi?

Doncs sí. Ara l'estic explotant al màxim. He passat per totes les categories, a excepció d'escoleta, juvenil i un sènior masculí. M'he passat alguns anys entrenant a tres equips simultàniament!

Tinc entès que tens títol nacional...

Sí, i amb molt d'orgull perquè sóc de les primeres dones de la província que m'he tret el títol d'entrenador nacional. Cal dir que els títols només són eines perquè l'experiència te la dóna el terreny de joc, els jugadors, l'entorn,

els pares, les circumstàncies i reptes de cada temporada i la passió personal i també la inquietud, en el meu cas.

D'on et ve aquesta passió pel futbol?

De la genètica, no. Em ve de dins, de sempre, de l'Espanyol, de què ho porto dins i de descobrir que això m'omple de veritat. Quan el meu germà va començar a jugar, jo em posava darrere la porteria i quan la pilota sortia del camp, jo mateixa l'aturava i hi jugava. Tanmateix, jo vaig començar a jugar als 20 anys!

En el Banyoles fins i tot has fet de delegada del primer equip!

En efecte, vaig fer de delegada del primer equip uns quants mesos, però ho vaig haver de deixar perquè em robava massa temps del cap de setmana i alguna vegada s'encavalcava amb la feina d'entrenadora de l'infantil C. Quines eren les meves tasques? Doncs la típica logística que envolta un partit: equipatges, material, fitxes, tractar amb els àrbitres, acollir l'equip rival...

T'hi trobes de gust, entrenant a Banyoles?

Em trobo molt valorada i agraïda. Hi

ha bons companys i ganes de treballar. Pel que fa al meu equip, el grup és molt maco, disciplinat i amb ganes d'aprendre. Acaben de deixar el futbol 7 i s'han iniciat amb el futbol 11. La meua tasca és readaptar les qualitats que tenen en funció de les necessitats de l'equip i de les noves dimensions del terreny de joc.

Com se sobreviu en un món que sembla haver estat creat per a homes?

En el meu cas, fent-me lloc a cops de colze. Suposo que arribarà un dia en què no m'hauré de vendre ni reivindicar. Jo em limito a evolucionar, a obrir molt els ulls i en transformar les experiències en motor per créixer. La meua recepta principal és ser jo mateixa, independent del fet que sóc una dona.

Finalment, algun somni confessable?

Jo sempre somio en futbol. Com a repte personal, voldria tornar a jugar perquè no hi ha res que em faci sentir millor. I com a entrenadora, voldria arribar fins on el destí em porti, tan amunt com sigui possible, per transformar la meua activitat diària en una professió.

Classificació de Primera Catalana [Grup 1]

Equips		Punts	Partits				Gols		Últims partits jugants
Ordenar per:	J.		G.	E.	P.	F.	C.		
1	GRANOLLERS, E.C. "A"	45	22	13	6	3	39	18	P G G E E E
2	MANRESA, C.E. "A"	41	22	11	8	3	39	19	G G E E E E
3	JUPITER, C.E. "A"	41	22	13	2	7	39	24	P G E P G G
4	AVIA, U.E. "A"	40	22	11	7	4	34	30	E G G G G G
5	L'ESCALA, F.C. "A"	40	22	12	4	6	31	20	G P G E P P
6	CF LLORET "A"	39	22	10	9	3	38	25	G E E E E G
7	GIRONA, F.C. "B"	37	22	10	7	5	38	24	E G P G P P
8	SANTS, U.E. "A"	33	22	9	6	7	28	24	G G G P E E
9	MOLLET U.E., C.F. "A"	32	22	9	5	8	24	21	E E P E E E
10	HORTA, U.AT. "A"	31	22	9	4	9	29	27	P P G G E E
11	FARNERS, C.E. "A"	29	22	8	5	9	30	26	G P G E P P
12	VIC UNIÓ ESPORTIVA CLUB "A"	28	22	8	4	10	33	34	P E P P P P
13	MOLLETENSE, U.D. "A"	24	21	6	6	9	21	22	P E E E E E
14	LA JONQUERA, U.E. "A"	22	21	5	7	9	28	35	G P E E P P
15	GRAMANET MILAN, U.D.AT "A"	19	22	4	7	11	18	32	G E P E G G
16	TECNOFUTBOL, C.F. "A"	18	22	4	8	12	17	39	E P E G G G
17	BANYOLES, C.E. "A"	16	22	5	1	16	19	39	E P P P P G
18	MONTCADA, C.D. "A"	8	22	2	2	18	12	56	P P P E P P

Sabies que...?

El Banyoles va ésser campió de la Copa Catalana aconseguint golejades espectaculars pel camí?

La plantilla del Banyoles de la temporada 1969-70 es va proclamar campió de la Copa Catalana derrotant el Júpiter en la final per 4-2 després d'aconseguir resultats impressionants, com ara un 10-3 contra el Farners o un 7-2 contra La Bisbal. Aquest mateix equip també va assolir l'ascens a Primera Preferent amb unes estadístiques brillants. Com a exemple, va estar-se 33 jornades consecutives sense conèixer la derrota. El tàndem format per Maurici Duran a la llotja i Xavi Agustí a la gespa com a capità i golejador (28 dianes va marcar en aquell exercici) va ésser clau per a l'èxit d'un conjunt cohesionat i ambiciós.

L'il·lustrador: **Mordillo**.

EL RIVAL D'AVUI

Diumenge 8 de març
a les 12 del migdia

CLUB ESPORTIU BANYOLES
CLUB DE FUTBOL LLORET

Estadi Municipal
Miquel Coromina i Moretó

Fundat el 1921

Camp Municipal de El Molí de Lloret

Entrenador:
Eduardo Urdiales

President:
Eduard Coloma

Equipament:
Samarreta blava, pantalons blancs i mitjons blaus

Club de Futbol Lloret

La pràctica del futbol a Lloret de Mar es remunta a començament de segle XX. El que va ésser fundador i president del Barça, Joan Gamper, va passar alguns estius a la localitat i això va fer possible que s'hi comencés a jugar a futbol, tot i que els primers clubs com a tals no van aparèixer fins als anys 1915 i 1917. L'any 1921 es va fundar el SC Lloret, que després de la guerra civil ja va adoptar la denominació actual, és a dir, Club de Futbol Lloret.

El Club de Futbol Lloret és un dels clubs amb més antiguitat de la comarca de la Selva. Avui en dia el formen uns 20 equips de diferents categories amb més de 350 jugadors federats en les diferents estructures de competició i formació, a més d'una escola per a nens de 4 i 5 anys.

El Club fa quatre temporades consecutives a Primera Catalana. En la campanya 2011-12, va acabar en la novena posició; en la 2012-13, en la tretzena posició; en la 2013-14, en la dotzena posició, i en guany és sisè a la classificació amb 39 punts, després d'haver guanyat 10 partits, haver-ne empatat 9 i haver-ne perdut només 3. Duu 36 gols a favor i 25 en contra.